El Cul del Pou | | Actualitzat el 11/10/2017 a les 12:42

MIL ANYS

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÃ€

Fa mil anys, diuen que al 1022, Manresa començava el seu repoblament. Enguany diríem que aquest fet fou realitzat sota el lideratge de la comtessa Ermessenda, aquesta, ajudada pel bisbe de Vic i el seu fill, vull dir el fill de la comtessa, no ens equivoquem, en Berenguer Ramon, va posar les bases per tal que Manresa iniciés el seu camí fins aquest desitjats 75.000 habitants. Aquesta xifra és la que hem d'assolir perquè l'inefable, matusser... (aquí posi cadascú l'adjectiu que cregui més oportú en funció de l'estat anímic i de mala bava que noti).

Manresa, sota l'aplicació d'una llei poc justa, com moltes altres -ja se sap que les lleis van darrera la realitat-, i quan s'aproven les lleis, les realitats ja no són les que eren quan es va iniciar el tràmit. Hem perdut subvencions al nostre municipi per no arribar als 75.000 habitants. Per sota de aquesta xifra, botifarra de pagès, no una proporcionalitat adequada.

He posat al divan un personatge heroic i matador de sarraïns, un home que va existir i que té la seva llegenda. Tot plegat va a tomb perquè fa gairebé deu segles que batallava, pel llevant Ibèric, el Rodrigo Díaz de Vivar, conegut com a Cid Campeador: de tots és coneguda la llegenda que va guanyar una batalla després de mort. Manresa, també era una terra de marca, de fet a mesura que es conquistava terra als sarraïns, els bisbats, sobretot els bisbats, ampliaven territori.

Quan he tingut el personatge estirat al divan, volia escortar-lo, però estava callat. Amb una barba que volia ser ferrenya i amb una penosa distribució de les zones blanques no es movia, volia parlar i no s'entenia el que deia; de fet no deia rés, parlava del dret de conquesta, que era el «puto amo» del carrer, dels pensaments i sentiments de les nostres persones, i quan ens despistem, de les nostres butxaques i el seu contingut.

De sobte, com que no el sentia gaire bé, m'he atansat al divan i una forta olor, per no dir pudor, envoltava el personatge, que en veu baixa s'anava repetint: «Vull ser el Cid del segle XXI». Pobrissó, no sabia que per guanyar una batalla després de mort s'ha d'estar... doncs això, mort. Ep, almenys, políticament i s'hi fas pudor de mort polític, els teus, fins ara amics, et van deixant de banda.